

[Godskesen.]

navnlig skal have fuldstændig juridisk Eksamen, medens Underretssagførerne kan nøjes med den dansk-juridiske Eksamen, der kræver ringere Fordannelse og kan tages efter en langt kortere Studietid. Forskellen mellem Underretssagførernes Kompetence og Landsretssagførernes Kompetence er nu ikke den, som jeg har set anført under Diskussionen om Sagen, at Underretssagførerne alene er beføjede til at procedere i første Instans, medens Overrets- og Landsretssagførerne er berettigede til at procedere ogsaa under Appel. Nej, Forskellen er den, at Underretssagførere er beføjede til at møde for almindelige Underretter, medens derimod Overrets- og Landsretssagførere er beføjede til at møde ogsaa for Overretter og for Retter, som staar i Klasse med Overretter. Efter den tidligere gældende Ordning var Forholdet det, at udenfor København behandlede alle Førsteinstans-Sager ved de almindelige Underretter, og der var Underretssagførerne altsaa beføjede til at møde, men i København behandlede ingen Sager ved almindelige Underretter, idet de københavnske Retter stod i Klasse med Overretterne, og derfor var Underretssagførerne overhovedet ikke beføjede til at møde for de københavnske Retter. Ved Retsplejelovent skete der nu den Ændring, at udenfor København blev de større Sager trukket bort fra de almindelige Retter og henlagt til Landsretterne, medens der derimod i København blev oprettet en ny virkelig Underret, Københavns Byret. Følgen blev altsaa, at udenfor København blev en Del Sager, nemlig de større, trukket bort fra Underretssagførernes Beføjelse, medens disse derimod her i København fik en Beføjelse, som de ikke tidligere havde haft, Beføjelse til at møde i de mindre Sager ved Københavns Byret.

Denne Nyordning maatte selvfølgelig gælde for alle fremtidigt beskikkede Underretssagførere, men hvis der ikke blev truffet særlige Bestemmelser, maatte den ogsaa gælde for de Underretssagførere, der tidligere havde faaet Beskikkelse, saaledes at disse Underretssagførere altsaa fik deres Mødebeføjelse faktisk begrænset udenfor København, men faktisk udvidet i København. Det er klart, at Underretssagførerne ikke kunde forlange nogen Ændring i dette Forhold paa det Grundlag, at de skulde være bedre uddannede end alle de Underretssagførere, som kommer efter; i den Henseende maatte Forholdet blive det samme. Men Sagen var jo den, at faktisk blev Underretssagførernes Beføjelse udenfor København noget

begrænset; de kunde ikke længer møde i de store Sager, der skete altsaa en Indskrænkning med Hensyn til deres Sagførelse. Først ved selve Retsplejelovent og senere ved en Lov af 1919 har man da søgt at hjælpe dem noget herover, idet man har givet dem en saadan Mødebeføjelse, at de ikke skulde komme til at lide under den faktiske Begrænsning, som Retsplejelovent ellers vilde have gjort i deres Mødebeføjelse. Man har for det første givet dem Ret til at møde i alle Førsteinstans-Sager ogsaa for Landsretten. De kan altsaa, baade naar Sagen kommer fra København, og naar den kommer fra andre Steder i Landet, møde i Førsteinstans-Sager for Landsretten. Der kunde da ikke være Tvivl om, at de kunde møde i alle de Tilfælde, hvor de tidligere har kunnet møde, men desuden i en Del flere Tilfælde, nemlig i de københavnske Sager, og var man blevet staaende herved, kunde der vel ikke være nogen Tvivl om, at Underretssagførerne ikke paa det Grundlag kunde forlange at faa Beskikkelse som Landsretssagførere. De havde saa ikke fuld Beføjelse til at møde for Landsretterne, men kun Beføjelse til at møde i Førsteinstans-Sager, ikke under Appel, og kunde derfor ikke forlange en Betegnelse, som stillede dem lige med Overrets- og Landsretssagførere, der havde fuld Mødebeføjelse for Landsretten, derom kunde der vel ikke være Tvivl. Men nu gik man et Skridt videre overfor Underretssagførerne, idet man gav dem Beføjelse til at møde for Landsretterne ogsaa i Appelsager. Underretssagførerne gjorde stærkt gældende, at de burde have denne Beføjelse; de lagde overordentlig megen Vægt derpaa og fremhævede, at hvis det drejede sig om større Sager, gik disse straks til Landsretten, og saa kunde de jo møde der i første Instans; det var derfor urimeligt, at de ikke skulde have Lov til at møde, naar Sagen, fordi det var en lille Sag, først gik til Underret og derefter til Landsretten; det kunde være, at det var en af deres egne Sager, og det kunde ogsaa være stødende for en anset Mand, at i de fleste Sager, som Landsretten foretager, kunde han møde, men saa skulde han pludselig træde ud, naar der kom en Appelsag for. Det var da en særlig Imødekommenhed, man viste Underretssagførerne, at man gav dem Lov til at møde for Landsretterne ogsaa i Appelsager, og det var en Imødekommenhed, som de lagde megen Vægt paa og satte megen Pris paa. Det forekommer mig da klart, at den Omstændighed, at man viste dem